

var det at sammenligne med, at den havde standset sine Betalinger. Hvis den Betragtning er rigtig, saa er det jo mange Aar siden, at Staten har standset sine Betalinger, thi, som det allerede er oplyst — og som jeg ogsaa oplyste i mine Udtalelser forleden og derfor ikke skal komme dybere ind paa nu —, er Forholdet jo det, at Købstadkommunerne i mange Aar, i hvert Fald 2—3 Aar, maa vente paa de lovmæssige Refusioner, som Staten skal yde dem, et Forhold, som gentagne Gange har været paataalt saavel i Sogneraadforeningerne som i Købstadforeningen. Lidt Bedring er der sket i dette Forhold, men det er dog saaledes, at Kommunerne endnu, ofte i flere Aar, maa vente paa deres Tilgodehavender hos Staten. Det er vanskeligt for mange Købstadkommuner at administrere, naar de ikke kan faa deres Tilgodehavender hos Staten, medens Staten har meget skrappe Foranstaltninger til Inddrivelse af de Penge, som Købstadkommunerne maa opkræve i Form af Statskatter.

Jeg skal nu udtale mig lidt nærmere om Købstadkommunernes Forhold, idet jeg vil fremdrage et enkelt Eksempel, som sikkert kan tjene til Vejledning i disse Spørgsmaal i al Almindelighed, og som navnlig kan illustrere Tilstrømningen af Arbejdere og understøttede fra Landkommunerne til Købstæderne. Selv om jeg muligvis derved udsætter mig for et nyt Vredesudbrud fra den højtærede Landbrugsminister og hans Meningsfæller i denne Sag, tillader jeg mig alligevel at beskæftige mig lidt med dette Spørgsmaal, idet jeg tror, det har sin Interesse at faa det belyst yderligere, ikke mindst med Hensyn til de Foranstaltninger, som før eller senere maa træffes for at modvirke denne Tilstrømning. Det Eksempel, jeg gerne vil fremdrage, er fra den Kommune, jeg har bedst Kendskab til, nemlig Silkeborg, som er en Købstadkommune med ca. 11 000 Indbyggere. Dens Forhold paa dette Omraade vil sikkert i ikke ringe Grad illustrere Forholdene, som dealmindeligvis er, i hvert Fald i Kommuner af denne Størrelse. Det viser sig da, at i Regnskabsaaaret 1920—21 var der af dem, som oppebar egentlig Fattighjælp, 35, som var forsørgelsesberettigede i Silkeborg, medens der var 99, som var tilflyttet udefra, og af disse 99 var de 71 tilflyttet fra Landkommuner — altsaa 35 forsørgelsesberettigede fra Silkeborg og 71 tilflyttede fra Landkommuner. Nu kunde man naturligvis sige: men saa har Silkeborg formentlig en hel Del forsørgelsesbe-

rettigede i andre Kommuner, men herom skal jeg oplyse, at Silkeborg havde 4 fattigunderstøttede, som boede i Landkommuner. Ser vi derefter paa den Understøttelse, som er ydet uden Fattighjælps Virkning, saa var der 72 saadanne understøttede hjemmehørende i Silkeborg, medens der var 83 tilflyttede, og af disse var 65 kommet fra Landkommuner. Antallet af hjælpekasseunderstøttede, heri ikke medregnet de arbejdsløse, hjemmehørende i Silkeborg, var 83, medens 32 var hjemmehørende i andre Kommuner, væsentligst Landkommuner. Af de arbejdsløshedsunderstøttede var der 325 hjemmehørende i Silkeborg, medens 205 var tilflyttet; hvor mange der var tilflyttet fra Landkommuner, er ikke nøjagtigt opgjort, men langt den overvejende Del af disse 205 var fra Landkommuner. Af de alderdomsunderstøttede var 274 forsørgelsesberettigede i Silkeborg, 163 var tilflyttet fra andre Kommuner, og heraf var de 148 kommet fra Landkommuner; samtidig havde Silkeborg kun 6 alderdomsunderstøttede ude i Landkommuner. Man vil altsaa se, at Paastanden om, at der er en stærk Tilgang fra Landkommunerne til Købstæderne baade af arbejdsløse og af understøttede, er fuldt ud korrekt, den kan aldeles ikke omstødes. Og at dette selvfølgelig i ikke ringe Grad bidrager til at forøge Købstadkommunernes Udgifter, er selvsagt. I det nævnte Regnskabsaar var Silkeborg Kommunes samlede Udgifter til disse forskellige Understøttelser, efter Fradrag af alle Refusioner, 350 000 Kr. Samme Aar opkrævedes der i personlig Kommuneskat et Beløb af 1 093 000 Kr. Disse Understøttelser indtager altsaa en meget fremskudt Plads paa Udgiftssiden.

Nu siges det jo ofte baade her i Salen og udenfor dette høje Ting, at Arbejderne kan sagtens staa og kræve højere Understøttelser, for det er jo ikke dem, der skal betale Skatten — vi kræver ind, men det er de andre, der maa betale. Det vil i denne Forbindelse have sin Interesse at se, hvorledes det forholder sig med Fordelingen af Skatten i den Kommune, jeg her omtaler. Den samlede skattepligtige Indkomst ved den sidst foretagne Skatteligning andrager i alt ca. 10 Mill. Kr., og heraf hidrører ca. 5¼ Mill. Kr. fra skattepligtige Indkomster paa 5 000 Kr. og derunder; altsaa skattepligtige Indkomster paa op til 5 000 Kr. udreder over Halvdelen af det Skattebeløb, som opkræves i Silkeborg. Man er derfor ganske uberettiget til at sige, at Arbejderne og deres Repræsentanter sagtens kan tale for mere Understøttelse, bedre Behandling af de syge og de gamle, bedre Børnefor-